

ITT A VILÁG VÉGE!

Az egyik amerikai tudós térsaság a közelmúltban konferenciát tartott, melynek során újabb szenzációkkal vágták fejbe ezt az amugy is megszédült világot. Kimondották ugyanis, hogy a körülmények és a modern fejlődés következményeit számításba véve nemsokára vége lesz a világnak. A földkerekség lakossága a 2500-ik évben meg fogja haladni a 35 milliárd lelket. Amerikából és Afrikából teljesen el fog tűnni a bensülött színes faj és ezen a két világgrészen kizárólag a fehérek kerülnek felszínre.

Régez rossz azonban a fehéreknek Ázsiában — állapították meg az amerikai tudósok — a minyiben ott a mongol miliónok uralmától kell tartani, akik még a nagyszámú oroszokat is elemézték. De nemcsak egyes népfajok fognak teljesen eltűnni a föld színéről, hanem teljes kimerülés elé érkeznek a nagy sárgolyóbs gyomrában rejlő szén és olajmezők is. Százötven esztendő múlva már csak a szén és olajtartalékokból fogja tetetni életét a pusztulása itéli emberiség.

Persze az emberiség utolsó erejét megfeszítve fog küzdeni a kikerülhetetlen vég ellen és míg általában a mezőgazdaság és az emberi és állati munkaerő helyett ugyszólván kizárólag gépekkel fogják művelni a talajt és betakarítani a termést — addig a munkásság nagy része gyárakban nyer (?) majd alkalmazást. A gyárak közvetlenül a farmok mellé kerülnek, a művelésre kevésbé alkalmas területeket erdősítik és mesterségesen tenyészítik a vadakat.

Ilyen gyökeres átalakulásokkal az emberiség csak a leg-szigorubb tudományos módszerek alkalmazásával tudja magát felszínre tartani és már csak rövid ideig tud helytállni a létért való nehéz küzdelemben. Ezek szerint tehát már csak hat év-század, tehát alig tíz emberöltő van hátra és akkor — vége a világnak. Tehát akár hagyjuk veszni a veszett nyelést is, hiszen minnek is mozgatnánk meg akár a fölünk botját ennek a néhány évszázadnyi "jövő"-nek a kedvéért?

Es nem kell tudósoknak lennünk, nem kell könyvekből és kísérletekből következtetnünk a jövőre: itt fetreg elöttünk az élet a maga teljes borzalmas és megváltozhatatlan valóságában. Egyik-másikunk máris úgy látja, hogy sokkal rosszabb még hatszáz esztendő múlva sem lehet és a 2.500-ik esztendőben sem állhat jobban a fejlettségére a világ. Hiszen ebben a modern huszadik században is éppenolyan barbár az emberiség, mint akár kétezre esztendővel ezelőtt, amikor annyira elkeseredett még a "választott nép" is, hogy éjjel-nappal könyörgött a Messiasért.

Es talán nem is kell olyan magas szemszögéből végignéznünk ezen a tövisekkel kirakott földtekén. Ha itt maradunk a magunk kis környezetében, akkor is kiszámíthatjuk, hogy meddig tart a mi kanadai pályafutásunk. Egyesek boldogulhatnak ugyan közülünk és hisszük is, hogy minél több kanadai magyar családban örökre gyökeret verjen a boldogság és megelégedés. Annnyira talán mégis csak jók vagyunk, hogy legjobbjaink leg-alább a maguk szűk környezetében egy kis lelki meleget tudnak árasztani ebben a hideg-rideg, anyagias világban.

De vajon mi lesz a kanadai magyarságunk, mint faji egységgel. Mert ha nem is válik valóra az amerikai tudósok számítása, azt már érezhetjük magunkon is, hogy ha csak össze nem szedjük értékeinket és fel nem ajánljuk kanadai boldogulásunkért cserébe — úgy elérkezett a világ vége számunkra. Eddig ugyan még álmok magunkat, hogy ha nincsenek az elmunkásaink elegendő számmal sem szellemi, sem szakmai téren és ennek folytán bizony csak ökörlármával cammog a kanadai magyar haladás szekerén — legalább nem sok vizet zavarunk az újháza bünkrönkijében.

A közelmúlt azonban megfosztott ettől az ábrándtól is. A csavargók kényelmére fenntartott rendőrségi zárkákától a gyilkosokat őrző siralomházig mindenütt találkozhatunk magyart és a testvérszáj már a törvény és az angol sajtó előtt is megismertette fajunk fonákosságait. De amin nem fog valóra válni az ame-

rikai tudósok vésses jóslata sem, úgy nem veszett el még a magyar Kanadában, ha van még bennünk gerinc és van elég lelki-erőnk arra, hogy tanuljunk a sok szomorú példából. Igenis erős magyar lélek kell ehhez és még erősebb elhatározás annak tettekkel való bebizonyítására, hogy — nincs vége a világnak a magyar számára Kanadában!

Hogyan ítélték halálra Kovács Józsefet?

DRÁMAI JELENETEK A WELLANDI HALALTÖRVÉNYSZÉK TÁRGYALÁSÁN — AZ ÁLLAMI ELMEZAKÉRTŐK ÉS A RENDŐRK FELTÜNO VALLOMÁSA — AZ ESEMÉNYEK SÜLYA ALATT A BÍRÓ ÉS A VÉDŐ TEHETÉSEN VOLT A KÖRÜLMÉNYEKEL SZEMZEN

Mult számunkban már jelenítettük, hogy Kovács József welllandi honfitársunk másodízben sem kerülhetett el végrétét és május 15-én hajnalban bitófa-án kell felelnie McNicol rendőr a-magyonbázisról egyhangyónlóvéért. Bár az állam-rend törvényei szerint lehet i-gazságos ez az ítélet, minden-esetre káros a kanadai magya-rság hírneve szempontjából, mert hiszen teljes két hónapig másról sem fognak beszélni az emberek az egész országban, mint arról, hogy "most akaszt-ják az első magyar Kanadá-ban". Mindemellett nem zaba-d megfeledkezünk a sajtó mai fejlettségéről sem és már szenzációhajszásból is min-denegyes kanadai angol lapban — de különösen ott ahol ma-gyarok is laknak nagyobb tö-megekben — heteken át olvas-hatunk majd erről a tragédia-ról.

Különösen szomorú ez akkor amikor ahelyett, hogy az ilyen szorongatott helyzetben leg-alább annyira összefogva a ma-gyarság, hogy legalább életogy-tigliani fegyháza változtathassa át a megszegényített halalos ite-leletet — ugyanakkor még a he-lyi társadalmi vezetők is hírlapi rágalmmakkal való személyeske-désekre és perlekedésekre fordí-tják drága és az összmagarság érdekeiben gyümölcsötvetendő i-dejükét. Ezuttal tehát a kellő-leg elő nem készített közvele-mény — és ennek következté-be az esküdtsek — nemhogy az elítelt felé hajlott volna: ha-nem egyhangulag kimondotta a gyilkosságban való bünösséget.

Ha elgondoljuk, hogy az első tárgyalás esküdtseiket számta-lanszor visszaküldte a bíró, mert Kovácsot négy teljes órá-n emberölésben és csak a 9-ik

FELVONULNAK A TANUK

Szerencsétlen honfitársunk ügyében Patrick Kerwin guelphi államügyész képviselte a vadat, míg German és Brooks ügyvédek látták el a védelmet. A vádlott Kovács József halálfelele-mel nézte, amint a 24 esküdt-jelölt közül tizenkettőt nem ta-lált alkalmasnak a bíró a tiszt-ségre. Így tehát esküdtékké a következőket választották:

John Putman, Bridgeburg; George F. Wagner, Alfred Davi-son Humberstone; George A. Flintoff, Pelham; Howard Dell, Willoughby; Frank C. Combe, Pelham; Leslie Storm, Humberstone; David Goodson, Niagara Falls; Lorne Dair, Pelham; Ar-chie Haist, Pelham, Arnold Ja-gel, Thorold és Clare Davis Pel-ham.

A három napos tárgyalás so-rán összesen 24 tanut hallgat-tak ki. Ezek közül csak hat volt a védelem részéről, míg tizennyolcan Kovács ellen vallo-ttak. Az angolul csak törten be-szélő magyar tanuk vallomását Mrs. Borsodi tolmácsolta, aki nem kevesebb, mint hét nyelven beszélt.

Az első nap csupán négy ta-nut hallgatott ki Raney bírós. Ezek között is elsőnek Finger rendőrfelügyelő lépett elő, aki 1930 szeptember másodikán es-

te 8 órakor, tehát a tragédia u-gyan közvetlenül megjelent a helyszínen és Kovácsot letartóz tatta.

A PINCEBEN REJTŐZÖTT EL KOVÁCS A LÖVÉS UTÁN

Elmondotta Finger, hogy Peel tartományi rendőrrél a helyszínrre érve hogyan találták meg Kovácsot a sötét pince egy-lyk sarkában meghuzódva, mi-után McNicol rendőr elszállítá-sáról gondoskodtak. A súlyos fejszeből vérző rendőrt a Brez-nyicki András háza felé eső ker-ítés mellett találták eszmélet-len állapotban. Azonnal elszál-lították a General kórházba, az-onban még fel sem ért a műtö-be, már a felvonón kiszelve-tett.

Visszatérve a büntett szinhe-lyre, Breznyci János, aki oly hí-sösen vette magát a ren-dőr meggyilkolása után fegyver-rel hadonászó Kovácsra és ki-csavarta kezéből a vadászfegy-vert, melyet a dulakodás köz-ében ketté is tört. Még mindig volt benne egy töltés. Visszate-rve a börtönbé, Finger Szász György honfitársunk tolmács-olása segítségével kihallgatta Ko-vácsot, aki a rendőrfelügyelő szerint józan volt és az angol nyelvet is látszólag megértette, sőt még angolul is magyaráz-gatta, hogy házvezetőjőné mér-gesítette föl azzal, hogy felrotta lustaságát.

"BAJ VAN — SIESEN!"

Szász György honfitársunk ta-nuskodott ezután. A végzetes kedd estéjén Botyánszky Pállal együtt Breznyci Andrásék otthonában voltak vendégség-ben. Ugy fél nyolc tájban lövés dördült el a szomszédos házban és hallották, amint Ropershaw Julia, Kovács házvezetőjőné ki-szaladt az uccára, majd kisértatva megérkezett McNicol ren-dőr, megtörtént a katasztrófa.

Spencer vámőr ezután részle-tesen leírta, hogy miként hívták ki McNicol rendőrt a Kovács házhoz azzal, hogy "There is some trouble, hurry up." azaz "Baj van, siessen." Ezuttal Spencer autómobiljában szalug-tottak a helyszínrre 8 óra előtt néhány perccel. Amikor a ha-todik uccá 84 száma háza elött megálltak, McNicol kis villany-lámpájával világította meg az utat, de alig ért a feljáróhoz,

egyszerre csak valami feline-ges alak emelkedett fel az ab-lak mögül és egy jól irányzott lövést adott le, amely a szeren-csétlen rendőrt halálra sebesí-tette.

"KOVÁCS NEM TUDHATTA MIT CSINÁL..."

William German, Kovács vé-dőügyvédje volt a tárgyalás má-sodik napjának első felszólaló-ja. Megjegyezte, hogy bár ez nem általános szokás, mégis ra-gaszkodott ehhez, miután hosz-szu hónapok gondos nyomozá-sa alapján nyugodt lelkiismeret-tel hirdetheti meggyőződését, hogy Kovács annyira részeg ál-lapotban követte el a gyilkossá-got, hogy nem tudta mit művel. Az ügyvéd után közvetlenül Szá-bó Mihály azelőtt crowlandi, je-lenleg londoni honfitársunkat hallgatták ki, aki részletesen el-mondotta ismét, hogyan jött ki ki Kovács a házból a gyilkosság után, hogyan állt meg bünbá-nó szavakat mormolva McNicol mellett, majd miként követelte vissza a Breznyci által elvett fegyvert.

Breznyci János, az ügy e-gyik koronástanuja következett ezuttal. Részletesen elmesélte az est izgalmas történetét, at-ól kezdve, hogy nagybátyja, Breznyci András házából ho-gyan rohant ki Kovács házve-zetőjőné az első lövés után. All-gyogy McNicol rendőr megérke-zett, tisztán hallotta Kovács hangját, amint rossz angolsá-gal kétszer megismételte ezt a mondatot: "If your life sweet, and you no want to die, don't come nearer!" — tehát ha az é-leted kedves és nem akarsz meg-halni ne jöjj közelebb. Miután azonban McNicol rendőr nem állt meg a figyelmeztetés ellen-e sem, eldőrdült a végzetes lö-vés. Mindenki kiszaladt erre a házból és Breznyci kihallotta, a-mint Kovács ezt mormogta ma-gában: "You no beat me, I beat you!" azaz nem te fogtál ki raj-tam, hanem én rajtam. Erre — folytatta vallomását Breznyci János — egy elszánt elhatáro-zással Kovács hátra ugrott, le-terpette és erőszakkal kicsavar-ta kezéből a fegyvert, melyből a lövésbe lötte az egyik golyót. Kovács eközben eltűnt s ekkor érkezett meg Finger felügyelő, akinek Breznyci átadta a fegyvert. Az a körülmény, hogy

a baloldali cső meg volt töltve, arra enged következtetni, hogy Kovács a rendőr lelévése után megtöltötte a kétszövű vadászfegyvert.

VESSZES ARNYAK A HALALNAP ELŐESTÉJÉN

Mindzekkel megegyező volt-lott Breznyci Andrásné is aki German ügyvéd kérdéseire azt is megemlítette, hogy Kovács it-tasnak látszott. Ifjabb Brez-nyicki András emellett elmondot-ta azt is, hogy ő volt az, aki Ro-pershaw Julia sikoltozására ren-dőrt telefonált. Móra Zinnick aki éppen szemben lakik a tra-gédia színhelyével, szintén ü-gy vallott, hogy Kovács részeg volt és mielőtt a rendőr megérkezett volna, vadászfegyverével a t ér-dén, kín ül a lugásban és ön-magában beszélt.

Az ítélet kihirdetésének nap-ja szünetelt meglett a wellan-di törvénytörzök tanácssterme. Ez volt a kihallgatás szempontjából is a legszenzációsabb nap, amennyiben a végzetes szep-tem beri est történetét más annak-idején közölte a sajtó és az ok-tóber 16.-iki első tárgyalás fo-lyamán már kibontakozott Ko-vács rémtettének minden rész-lete. Ezuttal azonban külön meghallgatták az elmezakértő-ket is, hogy vajjon beszámítha-tó állapotban volt-e megtéve-megvétehető honfitársunk.

MEGOSZLIK AZ ELMEZAKÉRTŐK VÉLEMÉNYE

Elsőnek Dr. Binns welllandi ideggyógyos fejtegette, hogy 23 esztendőes orvosi gyakorlatára tá-maszkodva nyugodt lelkiismer-ettel jelentheti ki, hogy Ko-vács annyira ittas volt, hogy nem tudja mit követ el. Az al-kohol hatása alatt — Dr. Binns szerint — Kovács annyira félt a színi fegyverhasználat követke-zményétől, hogy ez a szinte kó-rostettség adott elég erőt ar-ra, hogy McNicolra süsse fegy-vert. Az ügyész keresztkérdé-seire Dr. Binns bevallotta, hogy a katasztrófa utáni mintegy 12 perces orvosi vizsgálat eredmé-nyében vonta le a fenti kö-vetkeztetést, sőt azon a vélemé-nyen van, hogy Kovács már ó-rakkal a tett elkövetése előtt annyira ittas volt és így nem von-ható gyilkosság, hanem csak emberölés címén felelősségre.

"KAISER ELVTÁRS"

IRTA: PALASTHY MARCELL

A krasznójarszki fogolytábor-ból szöktem meg és sok kalamit-ás után el is érkeztem Szentpé-tervárra, ahol — amint az kivül-gőlünk — különös kalandos so-dródtam. Azért igyekeztem oda, mert úgy informáltak, hogy ott megszereshetem azt a hamis ut-levelet, amivel Svédországon át hazajuthatok.

A monarchiabeli hadifogolyok-nak a dán vöröskereszt volt a védőnője az akkor már vörös O-rszországban, de tanácsadó-mat azt javasolta, hogy inkább a svéd misszióhoz forduljak, a-mely a német hadifoglyokat gon-dozta s ahol több a kelemény és az áldozatkészség, ha arról van szó, hogy egy hadifogly-tiszte-t hazasegítsenek.

Egy finom és gondolkozó ar-cu svéd hadnagy előtt tárтам föl tervemet s egy félórával ké-sőbb, megfelelő kioktatás után, a tennivalóm felől és zsebem-ben a lehető leghitelesebb ha-mis okmányokkal hagytam el a svéd misszió Néva-balpart 15. szám alatti épületét.

E perctől fogva megszüntem osztrák-magyar huszártiszt len-ni. Podoljak Illés lettem: Tarno polból elhurcolt "polgári sze-mély."

Podoljak Illés, tarnopoli szü-letésű vasuti vállalkozónak az volt a tennivalója, hogy félke-rezse a külügyi népbiztonságon Trocki úttörő, Kaiser elvtár-sat és ott, hivatkossággal Sven-

drup svéd hadnagyra, előadja az ő ügyét.

Kaiser elvtárs majd eligazítja a többit.

A külügyi népbiztosság a té-lpalota mögött, a cári testőrsé-gi kaszárnyában tanyázott.

Az a kaszárnya csakugy mint a téllpalota, vörös téglából ép-ült s valami nyugtalanítóan nyomasztó, vörös szimbólum-ként rajzolódott bele a remény-telenül szürke égbolt s a der-mesztően fehér környezet sem-mi jóval nem biztató komor hát-terébe.

A vesztőből fogas-sorain tar-ta összevisszaságban, fülledt meggé gyümöszölvé, akasztott emberek módjára, lögött né-dhány száz buda és köpönyeg.

Ide belépve, hirtelen valami páni félelem ragadott torkom.

Sokkal többen vannak itt a tovarisok, semhogy ne törté-nék velem valami helyrehozza-tatlan.

De nemcsak balsejtelmem sarkaitak minél gyorsabb távo-zásra, hanem az is, hogy bővé-mis okmányokkal hagytam el a kényyszerképzett erőszakos tolatkodásával, az a gondolatom támadt, hogy ha mégis bele kell esnem a szovjet valaminő halá-lós csapdájába, nem szabad köz-vetlenül a fogolytábor állati nyo-morságából beleszuhanom a megsemmisülésbe.

Előbb kímálatom magamat, amugy alaposan. Hiszen a sira-lomház lakóinak is jussa van a maga borral locsolt utolsó la-sát és ott, hivatkossággal Sven-

A Bi-Ba-Bo-ban, Szentpéter-várnak híres orfeumbán, pa-takban folyt a pezsgő, míg künn a fehér-fekete éjszakában, fegy-erek dörrentek, halálordítások és menekülő löbdobbanásai riasztották föl a döbbenetes csendet.

Ebben a konvulziós mómor-téholya vettem bele magam-nak én is: — Nicevo! ... nicevo! ... nicevo! ...

A hetedik napon déltáj, amikor fölébredtem, csunyan le-hordtam azt a tivornyától elcsi-gázott, vörösszemű és dulartu tar-nopoli, elhurcolt polgári sze-mélyt, aki ásitva és nyújtózód-va nézett szemembe a tükörből, büntudattól bélyegzett arccal.

— Hé, kapitány ur, Benkő! De most már elég legyen! Hát magát csakugyan tarnopli há-borus vállalkozóvá züllesztették a hamis papírral? Tarnopoli ka-landor maga, aki csakugyan megérdemelte, hogy elhurcol-ják, mert, mint valami félkéz-kalmár és tolvaj hadiszállító, lát rok tivornyáját veri el a lopott rebahját? Podoljak Illés ur, ön még ma fölkeresi Kaiser elvtár-sat, hogy mielőbb becstellett ott lehessen a maga helyén, ahol lenni kutyakötelessége. Vagy a csapatánál egy hónapon belül, vagy a falhoz-állítottak me-szesgödében már holnap, ha másként nem lehet. De itt nin-csen keresnivalója. Az ut, ame-lyen botorkál, a becstelenség út-ja.

Podoljak Illés megemerbelté magát. Főhrántotta prémes bun-dáját, leselelt az uccára, troj-

kába ült s a külügyi népbizto-sághoz hajtatott.

A vörös épület ... a ruhatár, az akasztott emberekhez hason-ló buda- és köpenytömmeggel... Aztán otthonlansnak lenne, i-gyekvő-kényelmesen föl, a lép-csőkön, az emeletre ... Egy hosszú folyosó. Jobbra ennek a végén van, Svendrup hadnagy információi szerint, a különös Kaiser elvtárs hivatalszobája... Rövid habozás után elindultam a folyosón ... Elkör nyitl az egyik ajtó s egy ur közeledett felém. Nem rubásák, csizmás tovaris volt. Angol ruhájában s monoklivla a szemén, megté-vesztésig hasonított egy belügy miniszteri titkárhoz ... Ugy van, egy miniszteri titkárhoz ná-lunk, otthon, a békében. S ugy is szólalt meg:

— Kit keres, uram?

— Kaiser elvtársat ...

— Kaiser elvtársat? — az-után hozzátette: — Kövessen kérem.

— Ugy látszik, ön gyakran fordult meg Kaiser elvtársnál. Jól ismeri a járást.

— Most először keresem! — védekeztem ösztönösen. — Sza-vamra mondom, hogy először.

— Tisztí szavára? — kérdez-te, szinte magátólértetőden, de én tudtam, hogy e mögött a kér-dés mögött a halalos ítéletem lappang.

— Nem vagyok tiszt, uram! — tiltakoztam.

— Hm! ... Nos, csak gye-rünk! Kaiser elvtársat — áthe-lyezték.

Közben a folyosó bal végére értünk, egy szárnycsajtó elé, a-mely mellett két liberális, vörös-lampaszos lakáj állt. Szomorú, szikár és ijedt arcukra rá volt írva, hogy a régi rezsim embe-rei, akiket a helyükön hagytak s beleragadtak a vörös mocsár-ba, mert vagy a kenyerjegy rab-lánca, vagy a félelem tartotta őket ott.

A monoklis ur feltárta az aj-tót. Egy hatalmas terembe lé-tett az ajtó, fogadóterem le-hett azelőtt, most hosszú, zöld asztalával tanácskozóteremnek látszott.

Monoklis kísérom udvarias hangon szólalt meg:

— Fáradsjon be ide. Bizonyos formalitások vannak elintézésre Belétem a terembe s ő most a két lakáj felé fordult:

— Ez az idegen tiszt ur Kai-ser elvtársat keresi.

— Pardon — szóltam közbe hevesen — mondottam, hogy nem vagyok katona. Podoljak Illés, tarnopoli elhurcolt vasuti vállalkozó vagyok. Tessék, az írattam.

Átvette, beléjük pillantott, az-tán szája körül valami hideg és idegenszerű fintorral nyújtotta vissza:

— Csinos papirosocská ... No, majd meglátjuk!

— Holobjub, politikai megbí-zott elvtárs utasítására jöttem a novgoródi polgári elhurcoltak ügyében.

— Jó, jó. Majd jelentést te-szek uram.

Kifele ment az ajtón s köz-

ben félhangon szólt az egyik emberhez:

— Te két vöröskatonáért szá-ladsz. Te pedig, Dimitrij, ittmár-dsz az ajtónál.

Nem álltathattam magamat. A játszma nagyon rosszul állott s ebben a játszmában az életem volt a tét.

Szívem a torkomban kalapált és nyelvem hirtelen kiszáradt szájjampadlásához tapadt. Gé-piesen nyultam szivartárcámért és elővettem egy havannát — német havanna volt, szép a-raznyürű, impozáns szivar, a Bi-Ba-Bo-ban vettem tegnap éj-jel — s gyufát kerestem, de nem találtam.

Dimitrijhez léptem, aki szét-vetett lábbal az ajtó nyílásában állott, ahogy az őrtálló kozákok szokták. Eléjretartottam a szivartárcát:

— Gyujts rá, Dimitrij. Van tüzed?

Alázatosan és láthatóan a szivarrud gyönyörűségével szá-lítva, tarnopoli elhurcolt vasuti vállalkozó vagyok. Tessék, az írattam.

Eddig nem gondoltam arra a lehetőségre, de amint az öreg lakáj száján kiszaladt ez a há-rom szó: "de mindjárt szerzek" abban a percben már el voltam határozva, hogy megkísérlem a szokást.

— Siess, Dimitrij! — és hogy meggyőzzem jószándékaimról, sémálós léptekkel megindultam a termen végig, a Névíra nyíló ab-lakok felé. Volt lelkiem, hogy

ne nézzek hátra. Ez gyanút kel-tene. Kényelmesen fordultam végül vissza s örömmel láttam, hogy Dimitrij alakja eltűnt a ki-tárt ajtó sötét négyzetéből. O darohantam s kiestem a folyo-sóra. Dimitrijt nem láttam. A lépcsőfeljártnál, csoportbave-rdöve, egy csomó elvtárs vitatko-zott.

— Nicevo! ... Nicevo ... Nicevo! ...

Laessan, tekintélyesen lépve, indultam a lépcső felé, elhalad-tam a lármás csoport mellett, lesurrantam a lépcsőn, elértem a bündámot. Magamra-rántottam a gallérlját, mert a másik vöröslampaszos lakáj épp most haladt át a vesztő-bőlön a két vöröskatonával, akiért küldte a monoklis bandi-ta.

Még arra is volt lelkiem, hogy borralalót adjak a ruhatá ros-nak.

Aztán: ki az uccára! ... Egy szánkóba ugrottam.

— Néva balpart 15! Siess, ba-rátom.

Valósággal beestem Svendrup hadnagy szobájába:

— Uram, hogy őrtem ezt? Hova küldött ön engem? — li-hegtem igzatottan.

— Hja, ön az, kapitány ur? Azt hittem, hogy már túl van a határon.

— A türelmem és felháboro-dásom határán mindenesetre túl vagyok. Hogy lehet egy baj-ban levő, jóhízemű embert a fenevadak barlangjába külden?